

Mishlei 18:21

מִוֹת וְחַיִּים, בַּיַּד-לְשׁוֹן; וְאַהֲבִיָּה, יֹאכַל פְּרִיָּהּ

Da'as Zekeinim, Vayikra 14:2

ועוד כתיב מות וחיים ביד לשון מות אם ספר לשון הרע והחיים אם עסק בתורה והתורה היא רפואתו של לשון הרע שנא' מרפא לשון עץ חיים. שעל ידי שהוא עוסק בתורה הוא נמנע מלשון הרע. **וקשה לשון הרע משפיכות דמים** שהרוצח הורג נפש אחת והמספר לשון הרע הורג שלשה האומר והמקבלו והנאמר עליו

Devarim 16:18

שִׁפְטִים וְשֹׁטְרִים, תִּתֶּן-לָךְ בְּכָל-שַׁעְרֶיךָ, אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ, לְשִׁבְטֶיךָ; וְשִׁפְטוּ אֶת-הָעָם, מִשִּׁפְּט-צֶדֶק

R' Soloveitchik, "Judaism believes that words per se *are the most powerful weapon G-d has provided man*. Judaism believes in the power of the mind and the majesty of the word. Through the word, G-d created the world. G-d did not need words to create the world, but He chose the word as the instrument of creation in order to teach us that *we can create the world through the word - and (we) can destroy the world through the word*. The word can be the most creative power in man's hands, but *it can also be the most destructive power given to man*. *That is why Judaism is almost merciless with regard to lashon ha'rah, evil speech, and why it takes so seriously the issues of perjury, vows and oaths.*

"In Judaism, the word is the mark of one's identity as a human being, in contradistinction to a beast or brute. In medieval Hebrew, the name for man is *medabber*, the 'speaker,' Judaism believes in the potency of the word. It is not just a sound, it is not just phonetics - it has a mystical quality to it. Hence man's awareness of G-d must be objectified in the word. '*And they all open their mouth in holiness and purity, in song and hymn, and bless, praise, glorify, revere, sanctify and declare the kingship of G-d*'¹.

Avos 1:17

כל ימי גדלתי בין החכמים, ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה; ולא המדרש עיקר, אלא המעשה; וכל המרבה דברים, מביא חטא

¹ Abraham's Journey, p.28-29

Bereishis 38:25

הוא מוצאת והיא שלחה אל-חמיה לאמר לאיש אשר-אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר-נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה

Rashi

הוא מוצאת. להשרף

והיא שלחה אל חמיה. לא רצתה להלבין פניו ולומר ממך אני מעברת, אלא לאיש אשר אלה לו, אמרה אם יודה יודה מעצמו, ואם לאו, ישרפוני, ואל אלבין פניו. מכאן אמרו נוח לו לאדם שיפילוהו לכבשו האש ואל ילבין פני חברו ברבים

R' Daniel Z. Feldman writes, "Rabbeinu Yona views humiliating others to be a subcategory of murder, necessitating martyrdom, in his Sha'arei Teshuva and in comments to Pirkei Avos... He reasons that he who publicly shames others logically share the punishment of a murderer, who in theory also deserves to be stripped of his position in the world to come. However, the murderer actually has an advantage in this area. He had committed a crime that is universally acknowledged as horrendous, and society instantly will register its complete rejection of his actions. Consequently, he will recognize the gravity of his misdeed and will repent fully. Having done so, he will continue to bear the responsibility for his actions on the temporal plane, but will ultimately achieve atonement, and the eternal punishment will be suspended.

"However, a person who embarrasses others, although spiritually he is equivalent to a murderer, may never reach such a realization. Society will not rebuke him comparably, if at all, and in his own mind he had committed no serious transgression. Thus, the repentance effected by the shedder of blood will not be undertaken by him who humiliates his fellow, and the eternal punishment will not be suspended."²

Mishnah Yoma 8:9

האומר, אֶחָטָא וְאָשׁוּב, אֶחָטָא וְאָשׁוּב, אֵין מִסְפִּיקוּן בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אֶחָטָא וְיּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר אֵין יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵין יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׂרִיצָה אֶת חֵבְרוֹ. אֶת זֶה דָּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, מְכַל חַטָּאוֹתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהַרוּ (ויקרא טז), עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵין יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׂרִיצָה אֶת חֵבְרוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לִפְנֵי מִי אַתֶּם מִטְהָרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים, שְׁנֵאמַר (יחזקאל לו), וְחִרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטְהַרְתֶּם. וְאָמַר (ירמיה יז), מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל יְיָ, מִה מְקוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמָאִים, אִף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל

² The Right and the Good, p.15